

KULTUR

SIDEN ER REDIGERET AF JACOB ERNSTVED-RASMUSSEN

Rollatorrock med stænk af magi

Chuck Berry spillede en helt igennem forfærdelig koncert. Alligevel var det en uforglemmelig oplevelse

KONCERT
Chuck Berry

Det vil være unfair at bedømme et historisk ikon med noget så simpelt som et stjernesystem. Så De, kære læser, må selv dømme Chuck Berry. Jeg har ikke styrken til det.

Allerede fra første pivfalske akkord i "Roll over Beethoven", står det lysende klart i halvmørket, at den gode Chuck Berry helt og aldeles har mistet grebet om gribebrættet. Han tumler frem og tilbage mellem akkorderne og rammer ind imellem toner, som bestemt ikke bør være en del af en rockkoncert på noget som helst niveau.

Man kan indvende, at det er flot af en 81-årig, at han overhovedet er i stand til at flytte fingrene så hurtigt. Men B.B. King er jævnaldrende, og han spiller stadig den vildeste spade.

Det var især den første halvdel af koncerten, seancen blev ufrivillig komisk. Jeg tilader mig at tolke mine sidemænds udtryk som rendyrket måben.

Af den slags, hvor der tænkes: kan det virkelig passe? Bassisten og sønnike på

guitar har konstant øjnene rettet på Chuck Berry, så de kan falde ind, når han uden noget signal eller forvarsel skifter tempo eller helt stopper med at spille. For derefter at begynde igen uden at rytmegruppen har nogen mulighed for at vide hvor.

Det betyder i sagens natur, at de aldrig bliver mere end forebyggende sidemen, der som en musikalsk bufferzone dæmper op for de værste fejl.

Nostalgiens magt

Pianisten og korsangerinden, som jeg hørte omtalt som både kone, datter og kæreste, er aftenens positive overraskelse. Hendes stemme får mig for første gang sendt tilbage i tiden på en svedig klub i St. Louis. Og da hun begynder at spille mundharpe svinger musikken, så man bliver helt rundtosset.

Chuck Berry begynder derefter at få ram på akkorderne, og de sidste 20 minutter af den blot 55 minutter lange koncert er det hele værd.

Flere gange tenderer det magi, som da "Johnny B. Goode" fræser af sted. Fantastisk endelig at høre den spillet af manden, der oprindeligt skrev den. Alene de små tre minutter gør mig så frydefuld, at jeg tilgiver Chuck Berry for den elendige timing.

Nostalgiens magt kan undertrykke megen skuffelse. Men et eller andet sted er det også svært at brokke sig. De seneste 20 år er Chuck Berrys koncerter blevet haglet ned af anmeldere. Men man håber vel, at han lige denne aften sprudler og har drukket tilpas af ungdommens kilde.

Det er tilladt at drømme, og man er vel kun et menneske? Er man tilmed rockelsker, så må en Chuck Berry-koncert svare til at rejse til Mekka for en muslim. Det skal gøres én gang i livet.

Man skal huske på, at manden var brændvarm i 1955. Derfor kan det ikke komme som en overraskelse, at han er lidt halvunken i 2007.

"Reelin' and Rockin'" burde måske hedde "Rollator and Rockin'". Men det bliver fedt at kunne fortælle ungerne og børnebørnene, at man så ham med egne øjne og hørte ham med egne ører. Kongen. Rockens fyrstemand. Ham, som vi hylder med ordene "Hail! Hail! Rock'n'roll".

OM KONCERTEN

Odense Idrætshal, fredag: Chuck Berry, support Space-makers

AF SIMON STAUN
sim@fyens.dk

Koncerten med Chuck Berry fredag aften i idrætshallen var til tider en magisk oplevelse, og man bør huske på, at manden har rundet de 81 år, inden man kritiserer ham ned under sceneulvet.

FOTO: OLE FRIS

Gamle idoler og fjendebilleder lever stadig

Fordømte revolutionære får nyt liv - i bøgerne

AF JØRGEN AAGAARD
jaa@fyens.dk

De gamle idoler er kaldt til live og stirrer ned på os fra boghylderne på Bogmessen.

John Lee Anderson med "Che Guevara - biografien om mennesket og myten", Rote Armee Fraktion, Andreas Baader og Ulrike Meinhof genopstår i Peter Wivels bog "Baader-Meinhof", Fidel Castro har fået hele to biografier, Ho Chi Minhs liv hives ud af mausolæet i Hanoi og blotlægges i biografien, der bærer hans navn, Blekingegadebanden får to bind, "Jagtvej 69" hedder Andreas Karkers bog om Ungdomshuset i København, og PET og den Kolde Krig behandles både fagligt og i romanform.

Bøgerne omhandler personer og grupperinger, som fra venstre fløj er gået over strengen og har sat sine blodige spor i historien. Nogle vil påstå: retfærdige spor.

- Jeg tror, det først og fremmest handler om den generelt store interesse for historiske forhold, vi oplever i disse år, siger folketingsmedlem Ole Sohn (SF), som har udgivet biografien om Che Guevara på sit forlag Sohn

- Vi kan jo blive ved med at sælge bøger om 1. og 2. verdenskrig for eksempel, siger

han. - Men jeg tror også det handler om oprør. Både Che og Ho var, og er jo symboler på oprør og det, der blev

opfattet som en urimelig verdensorden, og et oprør mod det etablerede. Mange unge i dag er optaget af, hvordan vi skaber en bedre verden.

Miljøproblemer, elendigheden i den 3. verden, og 'har vi overhovedet en fremtid', i dag er spørgsmålet der står øverst på dagsordenen, og det ska-

ber øget behov for at lære de gamle oprørere, som måske var forældrenes idoler, at kende, siger Sohn, som ovenikøbet har foræret et eksemplar

Bogorme kigger efter de gode tilbud på forlaget Rhodos' stand på bogmessen i Forum i København, som åbnede dørene for publikum, i fredags.

FOTO: CARSTEN LAURIDSEN/POLFOTO

af Che Guevara-bogen til beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V), da han i september fyldte 60 år.

- Jeg ved, han er begyndt at læse den, smiler Sohn.

Den historiske interesse underkender Thomas Kaarsted ikke. Chef på Syddansk Universitetsforlag mener dog ikke, der er grund til at grave dybt for at få en forklaring.

- Det er ikon-effekten, siger han.

- Om det er Michael Laudrup, dronning Ingrid, Hemingway eller Che Guevara er for så vidt underordnet. Vi vil bare vide noget mere om dem. Det er jo fantastiske skæbner, siger han og hævder, at vi igen om 20 år vil se de gamle, socialistiske ikoner på boghylderne.

- Litteraturen recycler jo også. Så om 20 år bliver de igen interessante, mener han.

Rablende roman

"Gormenghast" er til tider forvirrende, til tider grotesk og hele tiden sprogligt virtuos

AF BIRTE GAM-JENSEN
kultur@fyens.dk

ROMAN

Mervyn Peake: "Gormenghast"
★★★★★

"Det bliver noget af en langstrakt affære, det her, tænkte han".

Og det tænker læseren måske også i begyndelsen. "Gormenghast" er ikke nemt tilgængelig, men når man først har vænnet sig til de groteske og komiske sprogbilleder, kan man godt føle sig hjemme i det usandsynligt rablende miljø.

Titus, den 77. jarl af Gormenghast, er omdrejningspunktet. Omkring ham huserer Gormenghasts beboere: Steerpike, ugracjos morder, og Irma Prunesquallor, der for at tiltrække en passende ægtefælle arrangerer en varmefunk som barm ved hjælp af snore og tape - i øvrigt ikke uden effekt. Og tvillingerne, der er "Så hjemmelamme, at det at få en idé ville være ensbetydende med at risikere et apoplektisk tilfælde."

Oversætteren har haft sit arbejde med det heftigt krydrede sprog, og det øger den i forvejen anseelige mængde af

stilbrud - og forvirrer læsningen en smule, når der anvendes nutidige udtryk som: "Det er fandeme uhyggeligt, du!" eller "Deres åndelige leder var død. Det var de enormt glade for."

Mervyn Peake var samtidig med Tolkien, og romanen, der er af tre fra ca. 1950, illustrerer et isoleret samfund i syg ikke-udvikling i lighed med "100 års ensomhed" af Márquez. Bogens univers befinder sig et sted mellem Tolkiens, Alice i Eventyrland og Harry Potters Hogwarts, men magien er smukt afløst en virtuos jongleren med satire, ironi og ondsksfulde referencer i poetisk sprog.

"Havde kærlighedens pil ikke været en metafor, havde hun rakt den højst op i luf-ten..."

OM BOGEN

Mervyn Peake: "Gormenghast", Oversat af Arne Keller. 560 sider, 499 kr, Riis